

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Päiväseurat klo 13.00
Esa Ruuttunen

”Pappa, mistä sinä olet nuo Jeesus-jutut oppinut?” Viisivuotiaan ajattelijan vilpitön katse ei kerro ennakoasenteesta, vaan puhtaasta tiedonhalusta. Mieluisan yökylän jälkeen mummun ja papan luona on luettu jälleen ennen aamupalaa tuttu ruokarukous ”Siunaa, Jeesus, ruokamme...”. Jeesus-jutut. Mistä olen ne oppinut?

Lasten usein hauskat mutta myös syvälliset kysymykset eivät aina ole helppoja vastattavaksi. Sen tietävät asiantuntijat, jotka vastaavat Helsingin Sanomien perjantailehden lasten tiedepalstan kysymyksiin, mutta sen tiedämme myös me vanhemmat ja isovanhemmat. Lasten uskontokysymyksiä sisältävästä palstasta tulisi varmasti yhtä luettu osio sanomalehteen kuin tiedepalstasta. Niin yllättäviä ajatuskulkuja ja näkökulmia näissä lasten kysymyksissä saattaa tulla esille. Pakottaa meidät aikuisetkin ajattelemaan uudella tavalla.

Miten kertoa uskonasioista niin, että ne ovat totta itsellemme ja ne ovat totta kysyjälle. Miten siirtää uusille sukupolville sitä uskoa ja elämänkatsomusta, josta on itse oppinut saamaan voimaa ja turvaa. Miten antaa samalla tilaa sille lapsen ajatukselle, jota itse en olisi tullut ajatelleeksi.

Jatkaessamme keskustelua ruokapöydässä kerroin, kuinka omat vanhempani ovat meitä opettaneet, vieneet kirkkoon ja seuroihin, veisanneet Siionin virsien niekkuiset sävelmät syvälle sisimpäämme. Ehkä juteltiin myös Jumalan lahjoista ja hyvyydestä, jota saamme nauttia myös silloin, kun olemme asettumassa ruokapöytään. Ehkä puhuttiin siitäkin, että joskus ruokarukous luetaan, joskus myös veisataan ruokavirsi. Tuttu rukous tai virsi on helppo oppia ja muistaa vielä aikuisenakin.

”Pappa, mitä eroa on siinä, jos veisataan, että yksin sun armostas tai että mun yksin armostas.” Oli pääsiäisilta pari vuotta sitten. Yhdeksän- ja yksitoistavuotiaat sisarukset, lapsenlapsemme, toivoivat aina iltavirren ennen nukahtamistaan ollessaan kanssamme mökillä. Tällä kertaa oli veisattu vanhempi käännös ”Suojaavat siipes, Jeesus...”, jonain toisena iltana uudempi ”Mua siipeis suojaan kätke...” Nuorempaa tyttösistä tuo virren ensimmäisen säkeistön viimeisen lauseen ero käännösten välillä oli jäänyt askarruttamaan. Virren teksti oli herättänyt ajatuksia. Juttelimme hetken tuon iltavirren sisällöstä. Yhdessä totesimme, että kyllä molempien käännösten viimeinen lause tarkoitti samaa asiaa. Niinpä veisatun armon varassa oli turvallista nukahtaa. Pian mökin parvelta kuului vain rauhallinen hengitys. Avaran armon kokemus tuona pääsiäisiltana oli koskettavan totta.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Myöhemmin jäin pohtimaan, oliko kysymyksessä ollut jotain sellaista, mitä en heti tajunnut. Olisiko herkän tyttösen mielessä ollutkin erityisesti sana yksin, ei synonyyminä sanalle vain — siis ”vain sinun armostas” – vaan armosta silloin, kun olen yksin, silloin kun pelottaa, silloin kun on vaikkapa koti-ikävä tai muuten paha olla. Olimme käyneet myös sellaisia keskusteluja, joissa esille tuli monenlaisia lapsen mieleen nousevia pelkoja.

Muistelin mielessäni kokemuksia omasta lapsuudestani ja nuoruudestani, jolloin yksinäisyys ja siihen liittyvä pelko saattoivat ottaa ylivallan. Miten silloin auttoikaan, kun jokin virsi nousi mieleen. Seurakuntanuorena täällä Nivalan turvallisessa kasvuympäristössä laulettiin ja veisattiin paljon. Paljon myös juteltiin. Erään kerran illalla yhdessä ollessamme oli puhuttu kovin vakavia, niin että se aiheutti jotain käsittämätöntä pelkoa. Kotimatalla pimenevässä illassa pappatunturin päällä pelko iski niin voimakkaana, että piti koko matka veisata Paavon virttä mopon äänen ylittävällä voimalla. ”Sinuhun turvaan, Jumala...”

Niin monta kertaa tuo ja monet muut virret ovat myöhemminkin karkottaneet pelkoa, lohduttaneet ja rohkaisseet vaikeassa elämäntilanteessa, silloin kun seinä on näyttänyt nousevan pystyyn, kun törmäys jäävuoreen on tuntunut väistämättömältä. Uskon, että täällä juhlakentällä on paljon meitä virren voimalla eteenpäin jaksaneita ja jaksavia. Virret ovat lohduttaneet myös silloin kun jokin kova puhe on piirtänyt oikean uskon rajan, kaventanut avaran armon, ja jättänyt minut, ehkä sinutkin rajan väärälle puolelle, armon ulkopuolelle.

Näiden herättäjäjuhlien valmistelijat ovat valinneet juhlien tunnukseksi Siionin virren 123 kolmannen säkeistön viimeiset sanat ”Armossa avarassa”. Kuinka avaraa armoa me uskallamme tänään julistaa? Virren säkeistössä pyydämme: herätä valvomaan, herätä palvelemaan muita, herätä hiljaisuuteen, herätä puoltamaan sairaita, syrjittyjä, kaikkia erilaisten rajojen ulkopuolelle heitettyjä ja tuomittuja. Herätä, Kristus, kysymään tahtoasi, pysymään sinun armossasi. Herätä uskomaan, että sinun armosi on niin avara, että sen varaan me saamme jättää itsemme sekä kyselevät, epäilevät ja uskosta vieraantuneetkin rakkaamme.

Uskaltaisimmeko lasten kaltaisina heittäytyä luottavaisesti elämään todeksi armon, jonka Jumala lapsilleen on luvannut.

Tätä ääretöntä armon avaruutta oli kerran erään tuttavaperheen pikkumiehen iltarukouksessa, kun hän illalla päivän touhujen uuvuttamana vihdoinkin oli vuoteessa ja jaksoi väsyneenä lausua vain: ”Sängyssä ollaan, aamen.” Eikö siinä ole kaikki? Illan tullen. Myös viimeisen.